

Eftergivenhed over for det atomare krigsparti stoppet i München

af Dennis Speed (EIRNS) – 16. februar 2025

Mens bølgerne fortsat går højt med hensyn til sidste uges telefonsamtale mellem Trump og Putin, udtalelserne fra den amerikanske forsvarsminister Pete Hegseth, og ikke mindst den tale, som vicepræsident J.D. Vance holdt i München – den 14. februar lød overskriften på onlinepublikationen *Foreign Policy*: «Vance Leaves Europe Gobsacked» (Vance forlader Europa lamslået) – er udvekslingen mellem den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og udenrigsminister Marc Rubio blevet noget underreporteret. Ruslands udlægning indledes med: »Den 15. februar havde udenrigsminister Sergej Lavrov på amerikansk initiativ en telefonsamtale med USA's udenrigsminister Marco Rubio«. Derefter står der følgende: »Med udgangspunkt i telefonsamtalen den 12. februar mellem Ruslands og USA's præsidenter blev de to udenrigsministre enige om at opretholde en åben kommunikationskanal for at løse langvarige problemer i de russisk-amerikanske relationer. Deres mål er at fjerne ensidige barrierer, der er arvet fra den tidligere amerikanske regering, og som har forhindret et gensidigt fordelagtigt handels-, økonomi- og investeringssamarbejde.«

Antyder dette en mulig ny retning for Trump-administrationen med hensyn til sanktionspolitikken mod Rusland, som den daværende franske finansminister Bruno de la Maire i februar 2022 karakteriserede som »finansiel atomkrig«? »Vi vil ramme hjertet af det russiske system, vi vil ramme Vladimir Putin, vi vil ramme oligarkerne, men vi vil også ramme hele den russiske økonomi,« sagde han dengang. Er den vanvittige, uduelige politik, som Ursula von der Leyen og andre russofober

stadig er fortalere for, ved at blive ændret af USA?

Der er meget mere at sige om Rusland, men denne passage har fanget analytikernes opmærksomhed, fordi de er fascinerede af dens konsekvenser. Uanset om en sådan ændring er ved at ske eller ej, er en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvis den forfægtes af det, som Dr. Naledi Pandor, tidligere sydafrikansk minister for internationale relationer og samarbejde, kaldte »de voksne i rummet« på møde nr. 89 i Den Internationale Fredskoalition i fredags, den 15. februar, både særdeles sandsynlig, nødvendig og i stigende grad ønsket af de fleste af verdens nationer.

En analytiker, Alexander Mercouris, har antydnet, at tingene måske er på vej i den retning. »Så europæerne, som allerede er rasende og vrede og meget oprørte over alt det der sker, må nu forberede sig på, at amerikanerne og russerne tager skridt til en fuldstændig normalisering af forholdet; til at genoprette det, russerne kalder en respektfuld og konstruktiv dialog, så Putin og Trump kan nærme sig et topmøde, og til at amerikanerne helt ophæver sanktionerne mod Rusland og vender tilbage til normale kommercielle og handelsmæssige relationer, hvor amerikanske forretninger og virksomheder vender tilbage til Rusland for at gøre forretninger der.« Måske lidt for optimistisk, men tænkeligt, hvis »de voksne i rummet« sejrede.

Dr. Pandor foreslog, at Schiller Instituttet skulle hjælpe med denne opgave. »Så vi har brug for voksne. Vi har brug for ledere. Jeg har endnu ikke været i stand til at identificere, hvem der er lederne. Så jeg tror, at Schiller Instituttet sammen med andre organisationer med lignende styrke kunne begynde at påtage sig den lederrolle, primært med henblik på at indkalde, indlede samtaler og udvikle en dagsorden.«

Ikke kun voksne, men kloge mænd og kvinder, organiseret i et Fornuftens Råd, er, hvad verden har brug for i dette øjeblik. Og de behøver ikke alle at være i live for at spille en lige så vigtig rolle nu, som de gjorde engang. Man bør huske, at

tidligere præsident Dwight Eisenhower foreslog, at tre afsaltningsanlæg, et i Israel, et i Jordan og et i Egypten, i fællesskab kunne reproducere ferskvandsmængden i Jordanfloden. Han så det som en måde, hvorpå man umiddelbart efter den arabisk-israelske krig i juni 1967 kunne erstatte alle de trættende politiske løsninger, der var kommet før. Han sagde: »Formålet med at bygge store atomare afsaltningsstationer i den urolige region er ikke kun at bringe store tørre områder i produktion og levere nyttigt arbejde til hundredtusinder af mennesker, men forhåbentlig også at fremme fred i et dybt uroligt område af verden gennem et nyt samarbejdsprojekt mellem nationer. Jeg er optimistisk nok til at tro, at forslaget, når det gennemføres – som det helt sikkert vil blive en dag – meget vel kan lykkes med at bringe stabilitet til en region, hvor endeløse politiske forhandlinger har slået fejl...«

Da den saudiske prins Turki Al-Faisal blev spurgt om Trump-planen for Gaza, sagde han til en journalist uden for mødet på sikkerhedskonferencen i München: “Jeg ville ønske, at amerikanerne også ville huske på, at før den 7. oktober [2023] og siden den 7. oktober var de mennesker, der døde oftest, palæstinenserne, (på grund af) amerikanske våben. Så hvis der skal være en *quid pro quo*– amerikanere døde, og palæstinensere døde og så videre – vil vi aldrig kunne afslutte situationen og nå frem til en endelig løsning. Jeg synes, vi skal se fremad. Nu ligger den 7. oktober bag os. Nu må vi se fremad. Trumps plan sælger ikke nogen steder. Så alternativet er enten at gå tilbage til det arabiske fredsinitiativ, eller de kan overveje at lave Gaza i stil med Marshall-planen i Europa efter Anden Verdenskrig. USA genopbyggede et helt kontinent, for slet ikke at tale om denne lille stribe af Gaza, mens befolkningen blev boende. De flyttede ikke europæerne ud af Europa for at kunne gøre det. Så de kan sagtens gøre det i Gaza.«

Prins Turki og mange andre er nødt til at gå videre end den

fortærskede, men stort set præcise henvisning, som mange gør, til en »Marshall-plan«. Økonomen, statsmanden og »den kloge mand« Lyndon LaRouche leverede det, som prinsen, præsidenten og verden har brug for, i sin Oase-plan. Den blev udarbejdet i detaljer – også for Saudi-Arabien selv. Her er en passage fra hans »Saudi Arabia in the Year 2023«:

»Der er hovedsageligt tre teknologiske midler, der kræves til dette generelle program for absolut og kvalitativ forøgelse af ferskvandsgennemstrømningen i de tørre regioner (i Sydvestasien). For det første, rigelige, billige energiforsyninger, i et omfang og med en kvalitet, der ikke er tilgængelig, undtagen med afhængighed af atomkraft og relaterede teknologier. For det andet, udvikling under overskriften kvalitative fremskridt i relativistisk fysik, for at gøre den nødvendige udvikling og økonomiske anvendelse af atomare teknologier effektiv. For det tredje, brugen af storstilede udvikling af plantevækst til at skabe det klimatologiske grundlag for nye vejrsystemer, hvorigennem en stor del af ferskvandsforsyningen til hver del af hele regionen genvindes som nedbør i samme og tilstødende regioner.

»Denne erobring af ørkenen vil være en lang udviklingsproces. I det små vil omdannelsen af halvbeboelige til beboelige regioner centrere sig omkring nye byer, der etableres i centrum af store kunstvandede områder med landbrugsudvikling, som det program der gennemføres i Egypten og Sudan. Ørkenens gule sand vil blive omdannet til brun og derefter frugtbar sort jord ved hjælp af moderne kunstvanding og andre agronomiske metoder. Samtidig vil muligheden for vedvarende at etablere sådanne succesfulde arabiske kolonier i ørkenen afhænge af storstilede tekniske programmer for vandforvaltning, herunder omfattende afsaltnings, og andre storstilede infrastrukturelle foranstaltninger. Så den arabiske verden som helhed vil gøre fremskridt, drage fordel år for år i nutiden og fortsætte mod den store generelle transformation, som vil være det langsigtede resultat af

sådanne målrettede kortsigtede fremskridt.«

LaRouche skrev dette forslag for 42 år siden, i 1983, til dette øjeblik.

LaRouches vise ord og sådanne kloge kvinder og mænd, både levende og udødelige, kan vejlede vores hurtige skift væk fra det atomare helvedes afgrund til Skærsildens rimeligt sikre kyst. Der kan vi i anger over menneskehedens vanvittige pubertet, hvor »atomkrig giver mening«, afvise vores vanvid og danne Fornuftens Råd, hvis opgave det må være at trække så mange voksne ind i lokalet som muligt – og dette er øjeblikket til at gøre det.

Billede: Paul Kagame, Flickr